

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2020

COVID-19: Οι κρίσιμες τάσεις στην ελληνική κοινωνία

Πανελλαδική έρευνα

kaparesearch

1. Ένας στους τέσσερις πολίτες δηλώνει πως δεν τηρεί τα μέτρα πρόληψης κατά του κορωνοϊού όπως αυτά ανακοινώνονται από τις αρχές

Πιο συγκεκριμένα, το 24% αναφέρει ότι δεν συνηθίζει να φοράει μάσκα και το 25% ότι δεν τηρεί τις απαραίτητες αποστάσεις που επιτάσσει το *social distancing*.

2. Σαφής πτώση της εμπιστοσύνης των πολιτών προς τους συμπολίτες τους για την ορθή τήρηση των μέτρων

Σε αυτό το κλίμα, καταγράφεται σαφής πτώση της εμπιστοσύνης των πολιτών προς τους συμπολίτες τους για την ορθή τήρηση των μέτρων αποτροπής μετάδοσης του ιού από το πλειοψηφικό 58% του περασμένου Απριλίου στο 39% σήμερα, με πλειοψηφική την έλλειψη εμπιστοσύνης από το 53%.

3. Όσον αφορά στις στάσεις απέναντι στο πολυαναμενόμενο εμβόλιο, η ελληνική κοινωνία τριχοτομείται:

ένα 38% προτίθεται να εμβολιαστεί όταν το εμβόλιο διατεθεί, ένα 25% παραμένει επιφυλακτικό δηλώνοντας ότι θα εμβολιαστεί αφού πρώτα βεβαιωθεί ότι δεν υπάρχουν παρενέργειες και, τέλος, ένα διόλου αμελητέο 35% αρνείται να μπει στη διαδικασία.

4. Η απαισιοδοξία για την εξέλιξη της επιδημίας στη χώρα ενισχύεται σημαντικά

Στο 56% από το 43% του Ιουνίου, ενώ μόλις 17% θεωρούν ότι η Ελλάδα έχει ξεπεράσει τον κίνδυνο.

5. Ο φόβος μιας νέας οικονομικής καταστροφής και των επιπτώσεών της στην εργασία και το εισόδημα είναι μεγαλύτερος από τον φόβο προσβολής από την COVID-19

Το γεγονός αυτό εξηγεί και τη συνεχώς μειούμενη αίσθηση αναγκαιότητας των περιοριστικών μέτρων πρόληψης: το 98% του Μαρτίου που έβλεπε τα μέτρα ως αναγκαία, σήμερα καταγράφεται στο 54% με σταδιακή πτώση σε 4 διαδοχικές μετρήσεις.

6. Η αποδοχή του τρόπου διαχείρισης της κρίσης του κορωνοϊού από την κυβέρνηση παραμένει σε σχετικά υψηλά επίπεδα

(50% αποδοχή), με σαφή όμως υποχώρηση από τα πολύ υψηλά του περασμένου Μαρτίου-Απριλίου (91% και 76% αντίστοιχα). Παράλληλα, οι αποφάσεις για το Ταμείο Ανάκαμψης (32 δισ. Ευρώ για την Ελλάδα) ενισχύουν σε πιο ανεκτά επίπεδα την αποδοχή της στάσης της Ε.Ε. απέναντι στην πανδημία (στο 36% από το χαμηλό 12% του Απριλίου).

Συμπέρασμα: Κάθε κρίση είναι μια κατάσταση απόκλισης από την κανονική ροή των πραγμάτων. Επειδή απειλεί τους ουσιώδεις στόχους ενός σχεδίου διακυβέρνησης, ο χρόνος για τη λήψη των αποφάσεων διαχείρισης οφείλει να είναι «ακαριαία» σύντομος. Όσο παρατείνεται η ανωμαλία της υγειονομικής κρίσης, η περιπτώσιολογία εκπλήσσει διαρκώς τους διαχειριστές, οι αλληλέγγυοι κοινωνικοί δεσμοί εμπιστοσύνης χαλαρώνουν, η κόπωση από τα συνεχώς ανακοινωθέντα μέτρα δημιουργεί αμφισβητήσεις και αμφισβητίες, η εμπιστοσύνη στις αρχές κλυδωνίζεται.

Το κεντρικό αφήγημα της χώρας έχει στη βάση του ένα «μεθοδολογικό» λάθος: η κρίση COVID-19 παρουσιάζεται ως μια έκτακτη συνθήκη στην οποία όλοι οφείλουμε να συμμορφωθούμε έως την ανακάλυψη του εμβολίου και όχι ως μια κατάσταση διαρκείας σε έναν νέο κόσμο – ψηφιακό και μη μαζικό – στην οποία θα πρέπει να προσαρμοστούμε και να μάθουμε να ζούμε.